

L'ARMARIET MORTAL per Rim El Khalloufy Saber 3r ESO B

Un dia qualsevol, jo que em dic Mireia, em trobava al meu institut. Era el dia 31 d'octubre de 1998. Acabava de sortir de classe de biologia i em vaig fixar en un dels armariets del passadís.

Ja no hi havia ningú a l'institut, i de cop i volta vaig veure que una mà va començar a sortir de la porta d'un dels armariets mentre a poc a poc s'anava obrint. La mà es veia pàl·lida, una mica descomposta i tenia les ungles poc cuidades. Era com si la mà estigués morta.

De sobte, també va sortir un cap de l'armariet que em va dir:

- Aquí hi ha una assassina! Corre!

La seua veu tremolava i ressonava dins les meues orelles com una alarma. Sonava tètrica!

Poc després em va mostrar el seu cos. Allò era espantós. Li faltava un ull, el cor li sobresortia del tors i se li marcaven tant les costelles que quasi semblava un esquelet. He dit que li faltava un ull, però el que li quedava penetrava en el meu cor que batejava a mil per hora i anava encara més ràpid amb cada detall que observava del seu cos tenebrós i fràgil alhora.

Vaig començar a córrer i aviat vaig sentir unes passes darrere meu. No em vaig girar en cap moment perquè sabia que si ho feia perdria molt més que la motxilla que havia llençat enmig del passadís per la por que recorria tot el meu cos. Buscava forces per fugir.

Quan vaig poder sortir de l'institut, després de revisar que cap ésser monstruós m'estigués perseguint, em vaig dirigir cap a casa. No vaig dir res als meus pares i no em vaig ni immutar quan ells van intentar iniciar una conversa amb mi.

Els instants que havia viscut estaven clavats al meu cervell i es reproduïen com si tingués una cinta de VHS a dins del cap. L'ull d'aquell monstre m'havia injectat una dosi d'angoixa i terror que van provocar que no pogués dormir durant tota aquella nit.

Crec que reconec la cara d'aquell monstre. Encara que tingui la cara destrossada, podria ser la Georgina, una de les meues víctimes.

Encara pateixo una mica d'estrès perquè... serà la Laura la propera a perseguir-me perquè li vaig arrencar l'ànima a la classe de biologia aquella nit tempestuosa?

Uau! Quina història de por, Mireia!- va exclamar la Cecília.

Qui t'ha dit que és una història de por ?- vaig dir jo.

Aquella va ser l'última nit de la Cecília.